

høi Grad være Trang til en virkelig videnskabelig Udbannelse. Derimod tror jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds fuldstændig har misforstaaet mig, naar han siger, at jeg skulde have anket over, at der ikke indenfor det lægevidenskabelige Fakultet var tilstrækkelig praktiske Øvelser. Det var netop det, jeg priste det lægevidenskabelige Fakultet for. Jeg yttrede netop, at det var heldigt, at der ved det Fakultet fandt en livligere Samvæm Sted mellem Professorer og Studenter, der var der intet Manuduktionsvæsen som ved de andre, og det er, netop fordi Forelæserne i saa høi Grad bestaa af praktiske Øvelser, hvad der ikke er Tilfældet ved de andre Fakulteter. — Med Hensyn til Professoreposten i klassisk Filologi vil jeg vedblivende staa paa den Anskuelse, jeg har, at den tredie Post virkelig er overflødig. Af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds er der blevet indvendt derimod, at klassisk Filologi var et saa omfattende Fag, at der virkelig var al Trang til en 3die Professor. Det kjennte jeg iøvrigt iforveien. Det findes i Universitetsbetænkningen, men det kan absolut ligesaagodt siges om ethvert andet Fag. Jeg kan virkelig ikke se nogen Disciplin ved Universitetet indenfor den filosofiske Videnskab, som ikke omfatter mange, mange Discipliner og mange, mange Specialiteter, i hvilke man kunde tænke sig Videnskabens udstyket, men saa burde der ikke være 50 men 200 eller 300 Professorer ved Universitetet, og det er nu engang ikke muligt. Som sagt, at der foreligger et Lønningsforslag angaaende Universitetets Lærere, som indeslutter Organisationsforslag, synes mig at gjøre det rimeligt, at der fra Folkethingets Side blev antydet visse Forholdsregler, det kunde ønske med Hensyn til Universitetet. Det er derfor, det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup) og jeg have stillet vort Forslag. Vi have ønsket, at der kom en Udtalelse fra Folkethinget om, hvorledes det i al Almindelighed — og mere tror jeg ikke, der skulde finde Sted — tænker sig, at Universitetsuddannelsen og Forelæserne skulde ordnes. Da Liden er saa fremrykket, tror jeg ikke, det er værd, at jeg trætter det høie Things Opmærksomhed længere. — Jeg skal kun til Slutning med Hensyn til det Underendringsforslag, der er fremkommet af det ærede Medlem fra Horsens (Vajer), udtale, at vi stille os meget sympatetisk til den Tanke, der er deri; men jeg tror rigtignok, at det er overflødig, det er klart — hvad for Resten Andre have bemærket, — at den tvindelige Ungdoms Stilling overfor Universitetet absolut maatte indeholdes i Overveieelsen af Universitetets Forhold, og derfor tror jeg ikke, at der i og for sig er nogen Grund til at stille dette Forslag; men selve Tanken synes det mig, som sagt, maa man have al Agtelse for og al Aftelse for den stabige Interesse, det ærede Medlem viser for en saa vigtig Sag. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem

ikke — som jeg har hørt — maaste vil tage sit Forslag tilbage.

Hørup: Jeg er ganske vist ikke blind for de Indvendinger, der ere reiste mod det foreliggende Forslag, dels af den høitagtede Kirkeminister og dels af enkelte ærede Medlemmer. Det er sandt, at den Opgave, der kommer til at foreligge Udvalget, er stor og omfattende, og det er sandt, at den er given i vage og ubestemte Træk. Heller ikke kan jeg modsigge, at der vel efter Omstændighederne kan være en underordnet Forskjel i, om Udvalget sætter sig den Opgave at formulere sine endelige Ansuelser — hvis det bliver enigt om Noget — i en Række af Paragrafer eller i en Række Resolutioner. Endelig er jeg fuldstændig enig med den høitagtede Kirkeminister, naar han priser det ministerielle Initiativ i Sager af denne Bestaaenhed fremfor det private Initiativ. Jeg vil endog sige, at, dersom den høitagtede Kirkeminister var gaaet noget videre end til saadan ganske i Almindelighed at looprise det ministerielle Initiativ, dersom den høitagtede Kirkeminister havde kunnet stille os dette Initiativ i Udsigt med Hensyn til denne Sag paa en anden Maade, end det skete, vilde det have gjort et stort Indtryk paa mig. Dersom den høitagtede Kirkeminister kunde have sagt: det er en Sag, som jeg helliger min mest levende Interesse, det er en Sag, med Hensyn til hvilken alle de Kræfter, Ministeriet raader over, ere satte i Bevægelse, man er i Begreb med i Ministeriet at indsamle Oplysninger og bearbejde og ordne et Materiele til denne Sags Behandling, og Thinget kan i en meget nær Fremtid venie at se Resultatet deraf, og dersom den høitagtede Kirkeminister havde sagt, at han paa Grundlag heraf vilde gjøre en Henstilling til Thinget om ikke at forlyrre Ministeriet i dette rastløse Arbejde, — da vilde jeg være stor Betænknelighed ved at gaa imod en saadan Henstilling. Jeg vilde det især, hvis den ærede Minister, om end i almindelige Træk, i ubestemte Antydninger, havde givet os en Foreskilling om, hvad der egentlig er den meget ærede Ministers Opfattelse af de herhenhørende Institutioners Liv og Virken. At den høitagtede Minister har en Opfattelse deraf, slutter jeg af, at han jagde, at han ikke vilde opgive sin Mening om den rette Ordning her for noget som helst Lønningsstilleg; men hvis denne Opfattelse havde foreligget paa en saadan Maade, at den egnede sig til Meddelelse her, vilde der have været yderligere Grund at tage Hensyn til den høitagtede Ministers Henstilling. Men som det nu er, da jeg ikke har forstaaet den meget ærede Kirkeminister saaledes, at der er nær Udsigt til at se det ministerielle Initiativ sat i Bevægelse i denne Sag, kan jeg, da jeg maa erkjende, at det er en Sag, der i høi Grad trænger til Reform, ikke Andet end stemme for dette Forslag;